

Esports | | Actualitzat el 01/03/2021 a les 18:49

Víctor Font, l'independentisme digital que vol conquerir el Barça

Empresaris de la nova economia, el sobiranisme tranquil i la implicació d'Antoni Bassas caracteritzen la coalició de forces que dona suport a l'aspirant

Víctor Font | Adrià Costa

"Aquesta és una lluita entre la nostàlgia i el futur". Així defineix les eleccions del 7 de març al Barça (<https://www.naciodigital.cat/noticia/214897/barca-celebrara-eleccions-marc>) una persona que coneix a fons les interioritats de la campanya i les possibilitats, que ara semblen costerudes, de la candidatura de Víctor Font (<https://sialfutur.cat/>). Des que, en el ja llunyà gener del 2019, l'empresari va anunciar la seva candidatura per liderar el club han canviat moltes coses, a més de tot el que ha representat la pandèmia. Aquell dia, a l'Auditori Axa, Font va anunciar que volia ser president en una conversa amb el periodista Antoni Bassas. (<https://www.naciodigital.cat/naciogranollers/noticia/29179/victor-font-nova-manera-gestionar-barca-significar-revolucio-similar-johan-cruyff>)

Triomfarà Víctor Font? El seu perfil simbolitza bé un moment i un sector. Creador de Delta Partners Group, consultoria i banca d'inversió que es mou en el món de les telecomunicacions i que ha venut recentment a una consultora nord-americana, FTI (<https://elpais.com/espana/catalunya/2020-05-18/victor-font-vende-su-empresa-delta-partners-a-la-consultora-fti-consulting.html>), establert durant uns anys a Dubai, ha estat cofundador del diari Ara. Pertany al consell editorial i d'administració tot i que, coincidint amb el seu llançament com a candidat, va anunciar la intenció de sortir de l'accionariat del diari que presideix Ferran Rodés. Catalanista ferm i independentista tranquil, Font no va amagar abans i després del 9-N la seva simpatia per Artur Mas. Es projecta com un president representatiu de sectors emergents en

l'economia i la societat catalana.

Molts presidents del Barça han estat com el mirall d'algunes hegemonies o de cromatismes ben presents a la Catalunya del moment. Com Josep Sunyol i Garriga, l'home que va expressar el compromís pels ideals liberals i democràtics de la Catalunya dels anys trenta, republicana i autònoma. O com els dirigents que van dominar el club durant el llarg franquisme, burgesos lligats al sector tèxtil amb alguna nostàlgia pel catalanisme de la Lliga, noms com Agustí Montal, pare i fill, o Narcís de Carreras.

Josep Lluís Núñez va suposar una ruptura en molts sentits i el triomf d'uns diners fets amb la conquesta del mercat immobiliari, més un tarannà despolititzat fruit del capital més cínic i aliè a la cultura de l'antifranquisme. I Jan Laporta va suposar l'inici d'una etapa nova, també trencadora, d'activisme i entusiasme, sorgit d'una societat civil més fluida, amb alguns tocs d'heterodòxia.

Font seria un altre canvi. Els qui el coneixen asseguren que es tracta d'una persona amb visió estratègica, amb moviments estudiats fins al darrer detall, i la seva imatge sempre acurada n'és una mostra. La seva candidatura estava pensada per no deixar espai a la improvisació encara que amb alguns anuncis d'incorporacions, com el del directiu Jordi Majó o els de Jordi Cruyff i Albert Benaiges a l'àrea esportiva, el tret hagi sortit per la culata.

Font va ser, però, el primer dels nou precandidats a presentar la seva candidatura. Ho va fer de la mà d'Antoni Bassas, que és ara el número dos de la seva candidatura (<https://www.naciodigital.cat/noticia/214261/antoni-bassas-al-barca-no-podem-viure-nomes-confort-record?rlc=an>). El periodista, que aspira a ser executiu del club, reforça mediàticament amb la seva presència i popularitat el projecte. Font és també qui duia més temps elaborant el seu programa, sobretot a l'hora de posar al dia un club amb problemes econòmics. Tenia lògica que posés l'accent en el projecte, ja que era la seva primera campanya i havia d'exhibir solidesa.

Un emprenedor al marge de les grans famílies

Malgrat transmetre una certa fredor, Font té un punt passional quan s'aboca a un projecte. El 2001, quan es va casar, es va gastar el que tenia i el que no tenia. Ara, fa anys que està implicat en una campanya que el presenta com un exponent de sectors emergents, nous, no pas provinents de cap saga. La seva família tenia un garatge a Granollers que l'avi i el pare van convertir en un concessionari de Citroën. Així es va solidificar la base econòmica familiar. Format a Esade i després a la Universitat de Georgetown, a Washington, aquest empresari que, amb 48 anys, és el més jove dels tres aspirants, va tenir clar ben aviat que el nou mercat és el món.

[noticia]214897[/noticia]

Va viure anys a Dubai, on van néixer dos dels seus tres fills. Ell explica que la seva casa era l'avió perquè les anades i vingudes eren una constant. Instal·lat de nou a casa, a Granollers, és el candidat que porta més anys treballant en un projecte per al Barça, que s'ha convertit en la seva ambició.

Amb 48 anys, és el candidat més jove, el que porta més anys preparant el seu projecte i el més vinculat a l'economia global

L'any 2020 ha trasbalsat el Barça i ha canviat el guió d'aquestes eleccions. Font ha vist com ha passat en uns mesos d'esdevenir un nou Jan Laporta -el canvi, la frescor, l'esperit cruyffista i el compromís amb el país- a haver de competir amb un Laporta ressorgit fins a aparèixer com a gran

favorit. Entre ell i Toni Freixa, que reivindica el nuïisme, Font corre el perill de quedar desdibuixat en una mena de terra de ningú.

Identificació amb el cruyffisme

L'exjugador Juli López -avui al capdavant de l'àrea comercial de la multinacional del joc Cirsadirigirà l'àrea esportiva si Font és president. Però serien Xavi Hernández i Jordi Cruyff els qui liderarien l'àmbit futbolístic. Tota una aposta per l'epopeia personificada pel mític Johan i una manera de deixar clar on se situa en l'eterna dialèctica entre cruyffisme i nuïisme que encara rosega l'afició culer. Val a dir, però, que ni Xavi ni el fill de Cruyff han fet cap posicionament explícit recentment. L'entrenador de l'Al-Sadd es deu al seu contracte amb l'equip de Qatar. D'altra banda, les eleccions són incertes i tots els moviments esperen el 7 de març.

Victor Font en una roda de premsa. Foto: Europa Press

D'entre els fitxatges de Font per formar el govern del club, un dels primers a ser presentat va ser Toni Nadal, germà d'un mític defensa del Barça els anys noranta, Miquel Àngel, i oncle i exentrenador del tennista Rafa Nadal. El candidat intenta associar-se a una marca guanyadora, la de Nadal, i usar-la de complement pretesament pragmàtic al seu independentisme.

Nova economia i algun vell llinatge

Però el que defineix més la candidatura de Font és la seva vinculació amb els sectors punters de la nova economia. (https://www.viaempresa.cat/empresa/victor-font-projepte-economic-barca_2146787_102.html) El perfil de molts membres de l'equip respon a una idea estratègica: un dels futurs del Barça està lligat a l'expansió de la venda de serveis emprant les noves tecnologies. La candidatura entronca així amb l'emprenedoria més innovadora.

En el programa econòmic del candidat s'explica que el pla de negoci per als anys 2021-26 inclou l'aposta per noves fonts d'ingressos, amb la venda de nous productes i serveis en continguts audiovisuals i merchandising als 400 milions de fans del Barça que hi ha al món. En definitiva, en paraules del mateix Font (https://sialfutur.cat/Programa-economic-CA_web.pdf), "es tracta de fer del Barça un club total, que superi el marc del futbol tradicional i sigui actor clau en la indústria global de l'entreteniment".

Fer del Barça un actor determinant en la indústria global de l'entreteniment oferint serveis nous als 400 milions de fans del club és l'aposta econòmica de Font

Molts integrants de la candidatura mostren aquesta aposta per un nou model econòmic que, segons l'equip de Font, obeeix a una realitat: les fonts d'ingressos tradicionals del futbol, dels drets televisius a les samarretes, estan exhaurides. Per competir amb clubs potents, molts d'ells en mans de grans magnats, cal innovar. La revolució digital, afirmen, és un terreny a explotar.

Destaquen per això en l'equip de Font noms com el d'Òscar Pierre Miquel, enginyer aeroespacial i fundador i director general de Glovo, una multinacional creada a Barcelona i present a més de vint països. El punt fosc són les crítiques que rep per ser un exponent de precarietat laboral. O Iñaki Ecenarro, inversor en empreses tecnològiques i creador de l'empresa Trovit, referència en el món de les start-up. O el fundador de Privalia, empresa catalana de moda en línia, José Manuel Villanueva, president de la constructora sostenible 011h. O Manel Sarasa, enginyer industrial i cofundador de Wine is Social, el primer club de vins online.

Publicitat de la candidatura de Víctor Font en una parada de bus de Barcelona. Foto: Carlos Baglietto

El cas de Joaquim Uriach és una mica diferent. Es tracta d'un dels membres de la saga fundadora de la companyia farmacèutica Laboratoris Uriach, advocat de formació, la família del qual ha estat lligada al club i ha donat diversos membres a les seves juntes.

L'independentisme, amb el cor dividit

La concurrència de dos candidats que es reconeixen com a independentistes com Font i Laporta ha dividit el sobiranisme també en la batalla del Barça. Durant un temps fins i tot es va especular amb la possibilitat d'una fusió de les dues candidatures. Però si tenen alguns punts en contacte, el cert és que és difícil imaginar dues personalitats més diferents. El fet que l'expresident ha aconseguit aparèixer com a favorit en les enquestes ha decantat alguns suports de l'entorn independentista cap a Laporta.

De Font és coneguda la seva bona sintonia amb l'expresident Artur Mas. La presència d'Antoni Bassas també és un bon reclam del caràcter sobiranista del candidat, com ho és el seu vincle amb el diari *Ara*, on coincideix amb Bassas. En la seva candidatura hi és present Joana Barbany, fins ara directora general de Societat Digital de la Generalitat, en el departament que dirigeix Jordi Puigneró. Barbany ha estat tinent d'alcalde de Sant Cugat del Vallès en els governs de CiU.

[noticia]214261[/noticia]

El catalanisme de la candidatura de Font és inqüestionable. Ho és la seva defensa de la idea del Barça com més que un club, una visió que comparteix certament amb Laporta. Però en l'entorn de Font no s'amaga la voluntat d'anar a buscar el vot de tots els sectors, així com l'aposta per no deixar-se endur per la melangia. D'aquí el lema, "Sí al futur".

El component innovador i explícitament sobiranista del candidat conviu amb el fitxatge de directius com Toni Nadal, aliens a l'independentisme, i d'executius de grups com Godó o Balañá

En la candidatura de Font, finalment, hi ha també connexions rellevants amb altres sectors del poder econòmic. Ho mostra el fitxatge d'Annamari Basora, directora de comunicació i patrocinis de *La Vanguardia*. El Grup Godó havia estat molt hostil amb Laporta en la seva etapa com a president. Font també té al seu costat María José Balañá, cap de l'àrea d'entreteniment del Grup Balañá, no conegut especialment per les seves simpaties envers el procés.

Els sondejós no són amables amb Font, que va intentar una entesa amb Laporta oferint-li un càrrec representatiu. Hi ha qui considera, però, que el context pandèmic alimenta la crida a la racionalitat per posar al capdavant del club l'equip més cerebral. Al llarg de la seva trajectòria, Font ha demostrat capacitat de gestió i rigor. Ha negociat amb èxit amb xinesos i àrabs. Ara només li falta el més difícil, convèncer els socis culers que ell pot engegar una etapa més prometedora i retornar l'orgull. La candidatura és conscient que no ho té fàcil. Potser per això aquests dies invoquen a "la valentia que escriu la història".